

Leto 7. Štev. 12. PRILOGA ZA MLADINO. 1938. dec. 8.

MARIJINA DRUŽBA

Če vsako Tvoje delo z Bogom bo pričeto,
potem užival boš v življenju sončno srečo.

Po večini jih je med nami, ki si z delom svojih rok težko služijo svoj vsakdanji kruh. So družine, ki trpe veliko pomanjkanje in si zato radi njega mora vsak še nedoleten družinski član služiti po svojih močeh svoj kruh, da se olajša s tem težko družinsko stališče. In ravno v takih družinah se najbolj in najlepše časti božje ime. Če stopimo v taki siromašen dom, se nam nudi kaj lepa slika. V hišici je vse skromno. Ničesar ni, kar bi moglo motiti tvoj obisk. V kotu stoji lep Marijin oltarček. Krog njega je prava pomlad. Najlepše cvetje ga obdaja, tako, da komaj opaziš Marijin kip. Vsak večer je ob tem oltarčku zbrana vsa družina in moli pred „Brezmadežno“ rožni venec. Oh še se najdejo tudi dandenes številne take verne družine, ki poklekajo z rožnim vencem pred domači Marijin oltar, če tudi je brezverstvo tako poplavilo širni svet. Srca vernikov še vedno ljubijo Boga in Mater božjo. V vseh slojih najdeš ljubeča srca, — Bogu in Mariji vdana. Verna mati ne dovoli nikdar, da bi njeni otroki sedali k mizi ino obedovali brez molitve. Verno gleda vsak večer, da njeni ljubljenci opravijo večerno molitev in šele potem ležejo k počitku. Srečna mati in oče, ki sta vcepila ljubezen do Boga v srca svojih otrok in jih vzgojila v strahu

božjem. Srečni otroci, ki ohranijo skozi vse življenje zlate nauke ljubljenih starišev v svojih srcih, ter se zvesto po njih ravnaajo. Ljuba sestra — brat moj! Nikar ne izprašujta drage matere, ko se odpravlja kateri izmed Vaju v daljno tujino, — zakaj joče? Zakaj je njen pogled neprestano obrnjen k Mariji in počiva na njenem milem obrazu? Nobeden izmed Vaju neve, s kako bolestjo se ločuje mati od svojih otrok. In zakaj? Ker se boji za nje, — ki jih ljubi, za nje, ki jih je v bolečinah rodila in vzgojila v strahu božjem. Boji se, da jim hudobni svet iztrga iz srca to, kar jim mora biti najdražje, — vero v Boga. Oh koliko mater je, ki so izgubile svoje otroke za vedno, in katerih izgubo objokujejo noč in dan. Šli so v svet, čisti na duši in na telesu in se po letih vrnili nazaj izgubljeni in propadli na duši in na telesu. Kakor stri cvetovi, ležeči na poljani življenja. Vsaka verna mati se boji za dušno lepoto svojega otroka. Tvoj angelj varuh in varuh tvoje duše je tvoja mati. Ona te je vzgojila, ona je čula nad teboj kakor nad punčico svojega očesa. Za koga te je vzgajala, — ali veš? Samo za Boga, da ga ljubiš in mu služiš. Draga sestra in brat! Iz ljubezni do Boga se je žrtvovala za tebe, te učila Njega ljubiti in tudi zanj trpeti. In ko si dorasel, si šele spoznal, kako je tvoja mati pričevala vsako svoje delo z Bogom in z njegovim imenom na ustih legala pozno v noč, vsa trudna, k počitku. Tako je učila tudi tebe, sestra in brat moj. Ali boš spoštoval materin nauk, ali se boš zvesto ravnala po njem? Kjerkoli smo, božje oko zre na nas, božji vseidnosti se nemoremo nikoli in nikamor skriti. Božje oko počiva vedno nad nami. Za vsako naše delo ve, naj je dobro ali slabo. Zato imejmo Boga vedno pred očmi. Naša mladost bo lepa in vse naše življenje, če bomo z Bogom pričeli vsako svoje delo in z njegovim imenom legali k počitku. Tako bo ostala božja pomoč vedno pri nas in z nami.

Vika Razlagova.

Božična!

Polnoč že sanja nad zemljo,
in v svitu zvezd žari nebo;
vesoljstvo sniva blažen mir,
ljubezni božje sladki vir!

Tam v betlehemski štalici
v jaslicah na slamici
smehlja se Detece ljubo,
ki nam to noč je rojeno.

Nad Njim pa angeljci pojo
premilo pesem glorio;
iz spanja vse ljudi bude,
da molijo to Detece!

Marija z Jožefom kleči
ob jaslicah s partirčeki,
ponižno hvalijo Boga,
vsega sveta Zveličarja!

Premilo božje Detece,
ki si odvzelo nam gorje,
s pastirčeki te molimo,
in blagoslova prosimo!

O Jezušček svoj mir razlij,
in združi svet v edinosti;
da v tihi sreči zemski rod,
bo hvalo pel ti vsepovsod!

Vika Razlagova.

Po vulicaj i cestaj.

4. Amerika.

Amerika! Kakšo privlačno moč ma za nešterne ta reč! Kelko lüdi se je že dalo od nje premagati, zvezati, dostakrat pogübiti! Kak je Krištof Kolumb pokazao staroj Evropi pot proti toj novoj zemli, je lüstvo začnolo romati prek atlantskoga oceana. Pa je v začetki samo romalo, to je, hodilo si je iskat bogastva pa sreče, nato pa se je vračalo s punimi ali praznimi žačkami nazaj (v tistom časi ešče nej bilo navade žepe meti na gvanti . . .) Prvi stalni evropski prebivalci Amerike so bili misionarje pa kaznjenci-izgnanci. Prve je gnala boža lübezen pa gorečnost za zveličanje düš, drüge pa so pošilali žandarje, sodniki pa evropske vlade, štere so se na te način rešavale svojih nasprotnikov ali hüdodelcov. Po mali pa je amerikska omika rasla, njeno bogástvo je sililo pa zvalo lüstvo staroga sveta, da se je na milijone selilo v novi svet. Vsigdar, gda je v Evropi pihao mrzeo viher gospodarske stiske ali pa bojne nevarnosti, te se je število ameriksanskih prebivalcov povekšavalo. Dnes den pá se že vse ameriksanske države branijo pred tov selitvijov, pa zaperajo vrata pred tühincami, naj se ne spravijo pod njihovo streho, boječ se, da njim samim ne zmenjka placa pri peči, pa krüha, če tüdi ga telko majo, ka v Argentini žito v morje vsipavlejo, v Braziliji kavo žgejo (že več kak 62 milijona vreč kave so sežgali!), v Severnoj Ameriki pa z bombaževinov ceste postilajo pa je z mlekom polevlejo. Tak bogata je Amerika, tak lepa, tak mlada, tak čüdna, pa denok . . .

— — —

Pa denok, gda mislim na to bogato zemlo, pa se spomnim tüdi na moje drage rojake, štere je Amerika tüdi k sebi privlekla, pa njim je dostakrat bila vse drügo kak rodovitna „mati“, te mi v pamet pridejo tri zanimive podobe iz mojega življenja, štere mi jako po istini kažejo velko privlačno moč Amerike.

1. Gda sam ešče mali bio, sam vido v ednoj knigi sloveskih pesmih ete kejp: Nad velikanskov jamov je ostala, tak kak na megli, lepa dekla, štera je držala v roki zlato jaboko i jo ponüvala kmečkomi mladenci, ki se je z ednov rokov držao za breg, drügo pa je stegüvao nad brezdnom proti dekli, da bi dosegnjo jaboko. Pesem pa je gučala od sreče toga sveta, ki mami posebno mlada srca; liki komaj jo človek dosegne, se ona mekne dele od njega, dokeč ga ne zvabi v prepäd!

2. Živi v velikih brazilijanskih šumaj, v Jüžnoj Ameriki, čüdna žival. Zve se „tamanduá bandeira“. Bandeira pomeni zastava, zato ka zverina nosi svoj lepi dugi rep ravno gori vzdignjeni, tak kak či bi edno zastavo nosila. Velka je tak kak navadna koza; ma dugi gobec, s tenkim, jako dugim jezikom, s

šterim lovi mravle tak, da ga porine globoko v mravlišče, odkec ga potegne napunjenoga z mravlami, štere so se zgrabile na slinasti jezik. To je njena navadna hrana. Če pa se njoj približa, gda je lačna, kakša vekša stvar ali pa človek, te se pa tamandua naglo postavi ravno na zadnje noge, prednje pa odpre tak kak roke. Či pravočasno ne odskočiš, te zverina jako lübeznivo obime i tesno pritisne „na svoje srce“. Pa kak dolgo te obima! Kak te rada ma! Liki aj! Roke se več ne odprejo. V njih žival ma takšo moč ka se s toga objema nišče več ne reši. Ne püsti te, dokeč ti je nej čunte vse spotrla! Samo gda si mrtev, odpre svoje klešče pa ti z špičastim jezikom poceca krv . . .

3. Pripovedavlejo zemlepisci, ka se popotnikom v Saharskoj püščavi, v severnoj Afriki dostakrat pripeti velko razočaranje: gda že več dni ali tjednov hodijo po tistoj peščenoj pokrajini, žedni od trüda pa od vročine, si želejo kak najvekše bogastvo: kaplico hladne vode. Pa glej čüdo! Dostakrat ob jako sunčnih dnevaj se njim prikaže v daljavi velko jezero čiste vode. Tak se je zgodilo tüdi leta 1798 francuskomi vučenjaki Monge-ji pa Napoleonovim soldakom, gda se je te velki vojskovodja bojüvao v Egipti proti Angležom. Popotniki, šteri so od te naravne čüde nej povučeni, se z veseljom napotijo proti tistomi kraji. Komaj pa se bližajo, ne vidijo drügo kak vroči pesek brezi kapelice vode, sivo jezero pa se pokaže v bole oddaljenom kraji. Misleč, da so zablodili pot, se znova napotijo za vodov, liki prvo razočaranje se ponavlja, dokeč nesrečne pa že obvüpane popotnike ne zgrabi v püščavi mrzla noč, ž njov pa dostakrat bela smrt.

— — —

Takša se mi vidi vnogokrat žalostna usoda tistih nenasitnežov, šteri se ne zadovolijo s priprostim krühom lepe domače zemle, liki idejo srečo lovit, gde je največkrat nega. Mislija, ka sreča pomeni bogastvo, to pa zadovolnost i veselje, pa ne vejo, ka stari pisateo pripovidavle od mogočnoga perzijskoga vladara, ki je plavao v bogastvi, pa denok nigdar ne zadovolen bio. Eden modrijan njemi je svetüvao, ka či šče biti srečen, si more oblečti robačo tistoga človeka, ki se počüti zadovolnoga v svojem stani pa nikaj več ne žele. Zapovedao je vladar ministrom, naj njemi poiščejo takšega človeka pa küpijo njegovo robačo za kakšo šte ceno. Pa te mi vervali? Zobston so se trüdili ministri: zadovolnoga človeka nej bilo. Ednok so pa denok najšli pri ednom potoki na pol nagoga sirmaškoga ribiča, ki je veselo füčkao. Te edini njim je povedao, ka je srečen, pa si nikaj ne žele . . . Ministri se spoglednejo: Končno so najšli ednoga. — Čüješ, prijateo, gde si pa nijao tvoj gvant? Idi pa nam prinesi tvojo robačo, ka jo mi küpimo za dobre peneze.

— Robačo? Jez niti edne robače nemam . . . pa je veselo zafüčkao, ar se njemi je velka riba zgrabila na trnek.

5. Kača.

Čudne občutke nam vzbudi miseo na kačo. Čisto naravno pa skoro protivoljno se nam mrzi ta stvar. Pa li pravijo, da jo je Bog nej tak grdo stvoril; nej ka bi se kača sama v sebi spremenila, liki samo človekovi občutki pa razmere do kače so drugačne postanole. Eden razlagalec Svetoga Pisma pravi, ka se je hūdi dūh v paradīžomi ravno zato spravo v kačo, da Evo vkani, ar je Eva kače jako rada mela: zmenjala se je ž njimi pa najbolje pisane kače je nosila ovite okoli rok pa okoli šinjeka, tak kak si dnes den gizdave dekle obešajo na šinjek zlate verižice z dragimi biseri ali pa s pofarbanimi glažovinastimi kruglicami. Kak je pa Bog spregovoro svoje prokletstvo nad kačov, se je ta začnola mrziti človeki, ki jo sovraži pa se je boji. Postanola je prava podoba zapelivosti, izdajstva, skritoga sovražtva, neprijatela ki te ne napadne očitno v obraz, liki za hrbtom. Ne premaga te z svovoj močjov, liki z v zobí skritim strupom, ki ti povzroči grozne bolečine pa smrt. Ne vem, či se najde na sveti kaj bole neplemenitoga i sramotnoga, kak ta žival, gda se skrije v zeleno travo, pod cvetje, mimo poti, pa zahrbtno tak kak tovaj smekne svoj špičasti zob v nogo mirnoga človeka, ki ide na svoje delo, ali pa nedužnoga deteta, ki v angelskom veselji nabira dišeče rožice za mamikin god ali pa za Marijin oltarček . . .

Pred tem jalnim sovražnikom se človek čiti slaboga pa nezavarovanoga. Brani se kak se more i se priporāča v varstvo Bože Previdnosti, ki je kačo preklela, pa Marije Device, ki je peklenskoj kači glavo strla. Slavni jezuit, misijonar Jožef Anchieta (izg. Anšjeta), ki je v šestnajstom stoletji misijonario med braziljanskimi Indijanci, je prevedio, kak velka nevarnost preti ljudem od kač, šterih je v tistih krajih vse puno. Da bi delao kuražo svojim tovarišom pa naslednikom v misijonskom deli, je pred smrtjov goreče proso Boga, naj nikdar ne dovoli, ka bi eden misijonar bio pičen od kače. Že je minolo 341 let od njegove smrti, pa hvala Bogi, se je ešče nej zvedilo, ka bi v Braziliji kača pikhnola šteroga misijonara.

Pa nej samo z božov pomočjov, liki tūdi z svojim delom i razumom se človek vojskūje proti kačjoj nevarnosti. Stari pregovor pravi: Pomagaj si sam, pa de ti Bog pomagao! Poleg velemesta Sv. Pavla v Braziliji stoji največji pa najmodernejši zavod na sveti za kače. Zove se „Zavod Butantan“. Či prvič prideš notri, te v začetki groza obide pa straj. Najdeš kače vsej velikosti, vsej farb, pisane, zelene, rdeče, žute, rjave, ka lazijo med travov, po cimentnom pragi, plezijo po drevji v posebnih ograjenih prostoraj, ništerne najbolje nevarne pa so zaprte v iz glaža napravlene posode, tretje, nestrupene, pa prosto hodijo po ogrāčekaj, pod grmovjom, pod tvojimi nogami. Nega, mislim, na sveti vrste kač, ka nebi mela tam svoje sestre ali tovarišice. Dosta hlapcov, pa slavnih vučenjakov i doktorov živi pa dela

noč no den med tistimi kačami, štere tam gojijo, pa iz šterih izvlečejo čemerno tekočino, da ž njov ali proti njej napravljajo najrazličnejša vrstva proti kačjem piki. Za poskušnjo moči kačjega strupa ali protivnoga vrstvá majo veliko število konjov. Strup vbrizgajo v konja. pazijo moč strupa, te pa konja vračijo s protivnim vrstvom. Takša vrstva razpošilajo po tem po celom sveti, pa tudi iz celoga sveta dobivajo vsakši den zaprete škatlice z živimi kačami notri.

Kačja nevarnost v naravi se pokaže na dosta načinov. Samo dva prizora ti ščem na kratko opisati, ki ti naj povejta, zakaj vidi človek v toj živali nekaj hüdodnoga, ka njoj je lekaj nihao sam peklenšček ali pa bože proklestvo.

Vidiš na tistom drevi malo gnezdece? Kakših pet mladičov, ešče golih, notri čaka, da njim mamica prinese kakšega črvička za obed. Vse okoli mirno počivle pod toplimi sunčnimi traki . . . — Nekaj dugoga, rjavkastoga plazi po drevi gori. Čisto tiho, naj se mladi ne zosagajo. Gđa je že blüzi gnezda, se par listov zgene: mladiči zacvičkajo veselo, misleč, ka je mamica priletela z slaščicov; zdignejo glavice: pa joj! strašna kačja glava se prikaže z odpretim gobcom pa z dugim špičastim jezikom . . . — Par trenutkov, pa obvüпно cvičkanje vtihne. Nasičeni hüdodelec splezi z dreva pa zadovolno zaspi v travi, dokeč ge ne zbüdi žalosten krik ftice matere, ki zobston išče okoli praznoga gnezda svoje drage . . . Tak gospocko pa tak krvoločno se preživle mala ameriksanska kača.

Drüga, tüdi iz Amerike, pa ešče bole kaže nekšo skrivnostno pa grozno hüdobijo kače. Veseli ftiček skače po drevji i razcvetenom grmi pa v svojoj sreči zadovolno spevle: najlepša podoba naravne slobode pa nedužnoga veselja! Nakli, skrita med travov, pa lazi po mali, po mali, pisana kača. Zagleda radostnoga spevajočega ftička: stavi se, stegne telo vodoravno, glavo pa vzdigne v zrak i začne nepremično gledati na ftička. Lepi pevček ne čüti nevarnosti, ne spomni se, ka bi se njemi lejko kaj pripetilo; veseli, nedužen tak kak angelček na dele spevle, skače; ne vidi sovražnika. Oh! či bi ga nikdar ne zagledao! Liki na enkrat, gđa je skočo od edne vejice na drügo, so se njegova čiste oči srečale s zelenimi kačjimi očmi! Nesrečnež, je že zgrableni. Tisti pogled ga je tak omamo, ka je sirmaček zgübo vso svojo moč. Postao je žalosten, ne spevle več, joče, kriči, šče odbežati, strosi perotice, da bi odleto, liki nekaj ga drži. Kača pa se ne gene iz svojega mesta, nepremično leži v travi, njene oči pa gledajo, samo gledajo, strašno gledajo! Ftiček postane vsigdar bole slab, njegove oči pa se proti voli obračajo na kačo . . . Skače iz vejice na vejico, omamleni; vsigdar bole niže, vsigdar bole blüzi svojega sovražnika, ki ga ešče vedno gleda z nekšim peklenskim pogledom. Dva skoka, pa nesrečni ftiček spadne v odpreti gobec pisanoga gada!

Na takše kače sam se spomino, gda sam vido te dni ma-
loga dečkca v rokaj pravoga hūdiča . . . Pred ednim letom sam
spoznao vrloga Franceka: postala sva prijatela. Čisti, nedužen,
dober deček je bio Francek; pa jako nadarjeni: komaj edenajst
let je star, pa že dela drūgo gimnazijo. Vsakšo nedelo sam ga
vido pri meši pobožno moliti pa k angelskomi stoli stopati. —
Kača pa ga je gledala: pokvarjeni, kakši osemnajstletni dečko
ga je zasledüvao; postao je njegov peklenski prijateo. — Kakša
sprememba! Francek se me je začno ogibati; k meši ešče hodi,
ar njegova mati tak šče; liki ne moli več, ne spovedavle se, ne
stopa k svetomi obhajili. Med mešov ga njegov prijateo čaka
pri cerkvenih dveraj tak kak kača na ftička. Kak me je to zbo-
lelo! — Hvala Bogi, je ešče čas, da zgrabimo za kamen, ga vr-
žemo za kačov, ftička pa rešimo. Daj Bog!

Kak grozno je to dejstvo! — Nedužni, zdravi dečkci moje
domovine, branite se proti tem kačam, proti zapelivim slabim
tovarišom, ki bi vas radi spokvarili tak, kak so spokvarjeni oni.
Branite zdravje pa čast svojo pa celoga slovenskoga naroda. Sv.
Ivan Bosko, prijateo mladine, pravi, ka takši slabi tovariši so
hūjši od samoga vruga. Naš Gospod Jezuš Kristuš pa pravi, ka
takši lūdje so nej vredni, ka bi živel: Mogli bi njim mlinski
kamen na šinjek obesiti pa je v morje potopiti!

— — —

Na takše kače sam se spomno, gda sam čüto i sprevido,
kak zgrablivi pa nenasiten sovražnik poželno gleda na mojo do-
movino, pa si škrample brüsi, da jo napadne i moj narod, moj
dragi narod znovič v robske verige spravi. Pa me je tak razža-
lostilo to videnje. — Na miseo pa mi je prišlo to, ka sam neki
večer opazüvao v goratoj amerikanskoj pokrajini: Velki jastreb
je napadno gnezde nekše vrste lastovic, ki ne gnezdiyo v hišaj
liki na drevji, tak, kak drūgi ftiči. Misliš, ka so se lastovice
zosagale? Čisto nasprotno! Nej edna, liki dve, tri so tovaja tak
napadnole, ka je mogeo zbežati. Lastovice pa za njim! Pravi
boj se začno v zraki: jastreb se brano, lastovice pa so ga pre-
ganjale i klükale, dokeč so ga nej dobro navčile, kak se mora
poštüvati lüčki dom . . .

Črstva lastovica mojega naroda, pazi na jastrebe iz severa,
iz vzhoda i zahoda, ki poželno gledajo na tebe, na tvoje gne-
zdece. Pazi i reši si düšo, reši si slovenski krščanski dom.

S l a v k o .

Pripravljamo Jezušeki pot.

Gda kralovje potüjejo, se jim pripravljajo poti. Doline se
nasiplejo, bregovje se poravnajo, izglati se, ka je hrapavo. Gda
je perzijski krao Kserkses šteo vdreti na Grčko, je poslao več
jezero lüdi, da pripravijo pot vojski. Loge so posekali, doline
so nasipali, bregove so znizili.

K nam prihaja ne kakši zemelski krao ali knez, nego sam

Bog Ódrešenik, Krao kralov i Gospodar vseh. Zato nas opomi-
na sv. Pismo: „Pripravite pot Gospodovo, poravnajte njegove
steze, vse doline naj se napunijo.“

Ka so te doline? Doline so: malodüšnost, nezavüpanje v
Boga, bojazen, mlačnost. Vse to büdi v nas težave, nezadovol-
nost, sküšnjave i žalost. Zavolo teh pa potem opuščamo molit-
tev. Mislimo, da nam molitev ne bo hasnila, ar smo že toliko
molili, pa itak nam je Bog ne dao za ka smo ga prosili.

Gda sta Jozue i Kaleb obiskala obečano zemlo i pripove-
davala, kakši rojaki stanüjejo na njoj, so vsi Izraelci zgübili vü-
panje, da bi se ta zemla mogla zavzeti. Zato sta Jozue i Kaleb
pravila: „Ne bojte se, Gospod je z nami“.

Zavüpaite v Gospoda vi malodüšni. Odvrzite to malodüš-
nost, ar tisti, ki prihaja v podobi maloga deteta: „Je Bog, je
jaki, je čüdoviti. Je knez mira, oča bodočega veka“. On nam
šče i more pomoči.

Ka so gore i bregovje? Gore so gizda i sad gizde. Bre-
govje so grešno poželenje, strasti. Gizdavci se zdigavlejo kak
gore nad drüge, zaničavajo celo bože zapovedi. Kak velika ovira
je to, nam pove sv. Düh po sv. Petri: „Bog se gizdavim protivi,
poniznim pa davle milost“.

Ka je krivo i hrapavo? Sv. Düh pravi: „Pravičnika vodi
Gospod po vednakoj poti.“ A „brezbožni hodijo okoli.“ Krive
poti so tedaj poti grešnikov, poti neiskrenih, vkanljivih lüdi.
Tem kriči sv. Düh po sv. Ivani Krstiteli, da naj vendar že ednok
ostavijo greh, naj delajo pokoro, da postanejo iskreni i pravični.

Kak najzadnjo oviro, napatje za prihod Gospoda označuje
sv. Pismo: „hrapave poti“. Hrapava pot v človečem srci so:
srditost, trdokornost, razdražljivost, kriva sodba, ogrizavanje.

Sirote v sirotišnici Deteta Marijike v Turnišči.

Na sredi sedi dühovni voditeo zavoda, preč. g. Jerič, Ivan, dekan v Turnišči,
za njim pa stoji č. s. Vuk Zora, bivša prednica, ki je zavolo teškóga betega
püstila svojo službo. Zdravje se njej pa pomali vrača nazaj. Za sveti Božič se
ne spozabite z sirot sirotišnice, Dete Marija vam; bo obilno povrnola.

Vegi Jožef i Kata, 1, Ritlop Lujz, 1, Matjašec Štefan, 1, Raj Ivan i Klara, 1, Draškovič Štefan i Ana, 1, Horvat Štefan (Premoš) 1, Zadravec Martin i Kristina, 1, Čizmažija Ivan, 1, Horvat Štefan, Buk. 1, Pozvek Marija, 1, Nemeč Franc i Bara, 1, Gašpar Agneš i Gizela, 1, Bogdan Julia, 1, Bojniec Magda, 1, Koren Treza, 1, Meričnjak Janoš, 1, Horvat Štefan, Golob, 1, Premoša Marija, 1, Raj Marija, 1, Püčko Štefan, 1, Horvat Štefan i Bara, 1, Tratnjek Janoš i Verona, 1, Markoja Štefan (e) 1, Cipot Anton, 1, Virag Štefan i Helena, 1, Tivadar Štefan, 1, Tivadar Štefan (Fr.) 1, Ruskai Viliam, 1, Lejsot Mike, 1, Tivadar Antona familija, 1, Čizmarija Johan (t) 1, Meričnjak Andrija, 1, Hozjan Marija (Rous) 1, Malašič Jožef, 1, Ferenčak Marija, 1, Zadravec Katalena, 1, Gerlec Alojza familija, 1, Malašič Magda, 1, Zadravec Ivan i Ana, 1. — Po centaj: Noga Jos. S. (fr.) 75, Malašič Frank, 50, Legén Ivan, 50, Duka (a) 50, Šömen Štefan i Julija, 50, Horvath Jožef, 50, Hozjan Jožef, 50, Časar Barbara, 50, Markoja Ana, 50, Režonja Jožef, 50, Draskovič Julia, 50, Mrs. Fr. Borko, 50, Krašovec Besie, 50, Meserič Ivan, 50, Pečnik Franciška, 50, Antalič Agata, 50, Püčko Štefan, 50, Baligač Martin, 50, Kolar Anton, 50, Horvat Alojz, 50, Laki Štefan, 50, Horvat Jožef i Ana, 50, Horvat Štefan i Marija, 50, Petrinovič Frank, 50, Düh Jožef i Marija, 50, Lisko Frank i Roza, 50, George Antolin, 50, Nemeč Marija, 50, Smej Peter i Bara, 50, Richtarič Franc, 50, Žalig Martin i Bara, 50, Rodek Vilma, 50, Horvat Ivan i Orša, 50, Štefanec Karol i Ana, 50, Markoja Štefan i Marija, 50, Kutnik Johan, 50, Orban Helena, 25, Zlatar Alex, 25, Dominko Bara, 25, Tropoša Marija, 25, Parker Marija, 25, Lutar Jožef, 25 — Iz Neu Brunsckvika dolarov: Litrop Jožef i famija, 5, Trajbarič Ana, 5, Horvat Treza, 1, Čijpot Štefan i Magda, 1. — Iz Pert Amboja dolarov: Horvat Matjaš, 1, Puhán Štefan, 1. — Zahvaljüjemo se preč. g. župniki Golobi, Morera (Vegi) Ani, Horvat Ani i Vegi Ludviki, našim nabiralcom i vsem našim darovnikom, ki ste nam na pomoč priskočili. — Marija Pomočnica, Patrona naše kapele, vam naj bude obilna plačnica pri vašem življenji, za dušo vam pa naj sprositi nebeski raj. Za odbor: Hauko Jožef, župnik, Jagerič Franc, predsednik.

Vganke.

Rešitev vganek 11. snopiča:

1. Od Blažene Device Marije verjemo, da je bila brez greha poprijeta. Pitanje je. Brez kakšega greha je bila poprijeta? Rešitev: Poprijeta je bila brez poprijetnoga, ali izvirnoga greha. Te greh herbamo po Adami i Evi, šteriva naturo herbamo. Ar je pa njeva natura bila grešna, tüdi naša mora biti grešna, gda se naše telo poprijme po naših starišaj v maternoj utrobi. Natura živali ne more herbatl roža, niti roža nature živali. Kakša je natura, takša se herba. Vsaka človeča natura je zato grešna, ar je herbana od grešne nature. Jedino Marija ne bila v grehi poprijeta od svojih starišoy, sv. Joachima i sv. Ane, ar je sv. Düh zavolo zaslužjenja Jezuša Kristuša že naprej odrešo, posveto nje dušo, ki je bila zvoljena za mater samoga neskončno svetoga Boga.

2. Što je blo ešče brez greha poprijeti zvün Jezuša, ki kak Bog tak ne meo greha? Rešitev: Nišče drügl.

3. Ar je Marija bila brez greha poprijeta, kakša je bila njena duša, kda se je poprijelo Marijino Telo i kakša, kda se je to rodilo na

svet? Rešitev: Ar se je Marija brez greha poprijela, v njeni duši ne samo, ka ne bilo nikšega greha, kda se je poprijelo njeno čisto, sveto telo, nego tudi nikšega negnenja na greh ne bilo vu njej, kak je to vu nas, čeravno se očistimo pri sv. krsti poprijetnoga greha i postanemo sveti. Mariji je brezgrešno poprijetje prineslo vseh nagnenj na greh i jo vtrdilo v napredüvanji v dobrom tak močno, ka po velikoj Božoj dobroti nesamo ka nikdar ne mogla včiniti nikšega greha, nego je rasla v jakostaj vsaki hip tak močno, kak je to dober Bog želo od nje. Zato je ona v devetih mesecaj pod srcom svoje matere sv. Ane tak narasla v jakostaj, v svetosti, da vsi svetniki neso bili v svojoj dovršenoj svetosti tak visiko na smrtnoj vüri, kak je ona bila pri svojem rojstvi.

Rešila sta prvo vganke: Nemet Marija, delavka v Franciji i Hozjan Jožef iz D. Bistrice. Vse tri je pa rešo Kustec Ignac iz D. Bistrice i to prvo i drugo jako dobro, tretjo zadovolivo.

Nove vganke.

1. *Ka je molitev?*
2. *Kak se mora moliti, če ščemo biti prislühnjeni?*
3. *Ka smiemo prositi v molitvi?*

Ki pravilno reši vse tri vganke, dobi nagrado.

Slavnostna številka Novin.

Na lepi Marijin den, dec. 8. je izišla prva številka naših krščanskih Novin l. 1913., to je pred 25 leti. Pod Marijino varstvom smo je postavili i ne smo se vkanili. Marija je čuvala, da so ostale pri življenji v strašnih viheraj sveta i krepile z zdravov hranov ljudstvo Slovenske Krajine doma i v tujini. V zahvalo smo opravili letos dec. 8. dve svetivi meši za vse naše širitele, dopisnike i naročnike, tak žive kak pokojne i prosili dobre Matere pomôč, naj razširi Novine v tom pokvarjenom sveti, da pomagajo z Marijinim Listom rešiti neštete duše. Da te svoj namen dosegnejo, se oprosite dragi naročniki Marijinoga Lista, da 1. dosta molite za razširjenje Novin, 2. da njim sprositate Marijinoga dūha i njeno obrambo, 3. da si je naročite, kim tó dovolijo vrednostne razmere, 4. da je širite med svojimi poznanci, predvsem med svojimi domačimi v tujini i 5. da je zagovorite pred sovražniki.

Slavnostno številko, štera obsega 16 strani, dobite za dva dinara, javite se za njo v Črensovcih na uredništvu Novin.

Pošta.

A: Zelko, Torino. Hvala za ponüjeno. A eden gospod je že pred Vami stavo ponüdba i od njega čakamo.

NAROČNIKOM.

Vsem, ki so nam plačali Marijin List, smo poslali kalendar. Vsi morate biti tudi v novom leti naročniki. Ki neste dobili kalendare po kakšojkoli nepriliki, javite se taki na upravi v Črensovcih.